

พระอภัยมณี

คณเสาศร

**มหากาพย์พระเอกชัย
ฉบับวรรณกรรมร้อยแก้ว
คีตลาค**

คำนำ

ในโลกแห่งวรรณศิลป์ไทย มีเพชรน้ำเอกเม็ดหนึ่ง
ที่ส่องประกายไม่เคยเลือน นั่นคือ **พระอภัยมณี** อันเป็น
ผลงานรังสรรค์ของ **สุนทรภู่** ยอดกวีเอกแห่งกรุง
รัตนโกสินทร์ เรื่องราวอันยิ่งใหญ่นี้ได้เป็นเพียงนิทาน
ปรัมปรา หากแต่เป็นกระจกสะท้อนชีวิต ความรัก
ความพลัดพราก การผจญภัย และสัจธรรมอันลึกซึ้ง ซึ่ง
ได้ตราตรึงอยู่ในหัวใจของคนไทยทุกยุคทุกสมัย

**มหากาพย์พระอภัยมณี ฉบับวรรณกรรม
ร้อยแก้ว** เล่มนี้ คือความพยายามของ **คิตสาคร** ที่จะ
นำพาผู้อ่านทุกท่านดำดิ่งสู่ห้วงมหาสมุทรแห่งเรื่องราว
ของพระอภัยมณีอีกครั้ง ในรูปแบบของวรรณกรรมร้อย
แก้วที่เข้าถึงง่ายขึ้น แต่ยังคงไว้ซึ่งแก่นสาร อรรถรส และ
ความงดงามทางภาษาตามต้นฉบับเดิมทุกประการ เราได้
ร้อยเรียงถ้อยคำดุจดั่งเสียงเพลงที่ไหลริน สอดประสานกับ

การผจญภัยอันกว้างใหญ่ดุจท้องทะเล เพื่อให้ผู้อ่านได้
สัมผัสถึงชีวิตของ "พระอภัยมณี" ผู้ซึ่งชีวิตเริ่มต้นด้วย "วิชา
ต้องห้าม" อย่างเพลงपी อันนำมาซึ่งการถูกเนรเทศและต้อง
เผชิญกับโลกภายนอกอันโหดร้าย

ตลอดเส้นทางการดำเนินเรื่อง ผู้อ่านจะได้
ติดตามการเดินทางของพระอภัยมณี ตั้งแต่การถูกนาง
ผีเสื้อสมุทรลักพาตัวไปอยู่ใต้บาดาล การได้ให้กำเนิด
"สินสมุทร" ผู้เป็นดังกุญแจสู่อิสรภาพ การหนีตายจาก
เงื้อมมือนางยักษ์ด้วยความช่วยเหลือจากครอบครัวเงือก
และการเสียสละอันยิ่งใหญ่ จนได้พำนักบนเกาะแก้ว
พิสดารภายใต้ร่มบารมีของพระฤๅษี

เรื่องราวจะนำพาท่านไปสู่การพบรักครั้งใหม่กับ
"เจ้าหญิงสุวรรณมาลี" จากกรุงผลึก การเผชิญหน้ากับ
"เจ้าชายอุศเรน" คู่หมั้นที่นำมาซึ่งสงคราม และบทบาท
ของเสียงปี่ที่ใช้ในการยุติศึก อย่างไรก็ตาม ชัยชนะนี้กลับ
นำมาซึ่ง "เพลิงแค้นที่ไหม้กระพือ" ของ "พระนางละเวง

วัฒน์" ผู้ใช้อุบาย "ภาพวาดมรณะ" และ "กลศึกนางนารี"
เพื่อทำลายพระอภัยมณีและกรุงผลึกให้สิ้นซาก

จุดเปลี่ยนสำคัญของมหากาพย์นี้คือ "ศึก
สายเลือด" อันน่าเศร้า ที่นำโดย "เจ้าชายมังคลา" โอรส
ของพระอภัยมณีกับพระนางละเวง ซึ่งจะต้องเผชิญหน้า
กับพี่ชายต่างมารดาอย่าง "สินสมุทร" และ "สุดสาคร"
จนกระทั่ง "น้ำตาสงบศึก" ด้วยบทเพลงแห่งความเจ็บปวด
และการเทศนาธรรมของพระฤๅษี นำไปสู่การให้อภัยและ
การสละราชสมบัติของพระอภัยมณีและสองราชินีผู้
ยิ่งใหญ่

สุดท้าย เรื่องราวจะปิดฉากลงด้วย "ปัจฉิมบท"
แห่งการละวาง ที่สอนให้เราตระหนักว่า ศิลปะและความ
รักนั้นเป็นดังดาบสองคมที่สามารถสร้างสรรค์และทำลาย
ได้ในเวลาเดียวกัน สงครามและความแค้นไม่เคยนำมาซึ่ง
ผู้ชนะที่แท้จริง และชัยชนะที่ยิ่งใหญ่ที่สุด... คือการ
เอาชนะใจของตนเอง

หวังเป็นอย่างยิ่งว่า "มหากาพย์พระอภัยมณี ฉบับวรรณกรรมร้อยแก้ว" เล่มนี้ โดย **คิตสาคร** จะเป็นอีกหนึ่งช่องทางที่ทำให้ผู้อ่านทุกเพศทุกวัยได้ซาบซึ้งกับมรดกทางวรรณกรรมอันล้ำค่าของชาติ และค้นพบแง่คิดอันเป็นอมตะจากมหากาพย์แห่งนี้ตราบนานเท่านาน

คิตสาคร

นามปากกา

สารบัญ

คำนำ.....	๒
ภาคที่ ๑: ปฐมบทแห่งการพลัดพราก.....	๘
บทที่ ๑: วิชาต้องห้าม.....	๘
บทที่ ๒: บทเพลงแห่งนางผีเสื้อสมุทร	๑๔
บทที่ ๓: วิวาทในคุหาอสุรี	๒๐
บทที่ ๔: แปรปีแห่งความหลังและกุญแจสู่อิสรภาพ ...	๒๖
บทที่ ๕: อุบายฝันร้ายและพันธมิตรแห่งท้องทะเล.....	๓๒
บทที่ ๖: เจ็ดวันหนิตาย	๓๘
บทที่ ๗: เกาะแก้วพิสดาร.....	๔๔
บทที่ ๘: เรืออัปปางและราชิดาแห่งผลึก	๔๙
บทที่ ๙: คำอำลาและคู่มั่นแห่งลังกา	๕๗
บทที่ ๑๐: เพลงปี่กลางสมรภูมิ.....	๖๔
บทที่ ๑๑: วีรบุรุษแห่งกรุงผลึก	๗๐
ภาคที่ ๒: มนต์เสน่ห์นางละเวง.....	๗๕

บทที่ ๑๒: บัลลังก์แค้นแห่งลังกา.....	๗๕
บทที่ ๑๓: ภาพวาดมรณะ	๘๑
บทที่ ๑๔: ท้าแล้วท้าเล่า.....	๘๖
บทที่ ๑๕: กลศึกนางนารี.....	๙๒
บทที่ ๑๖: บ่วงเสน่หา.....	๙๘
บทที่ ๑๗: เผลอญ์หน้าราชินี.....	๑๐๔
บทที่ ๑๘: สองราชินี สองแผ่นดิน	๑๑๐
บทที่ ๑๙: ประภาศิตแห่งมังกลา	๑๑๕
ภาคที่ ๓: คีทสายเลือด.....	๑๒๐
บทที่ ๒๐: สมรภูมิสองพี่น้อง.....	๑๒๐
บทที่ ๒๑: เพลิงแค้นที่โหมกระพือ	๑๒๖
บทที่ ๒๒: น้ำตาสงบศึก.....	๑๓๑
ภาคที่ ๔: สู่การละวางและปัจฉิมบท	๑๓๗
บทที่ ๒๓: พระราชโองการสุดท้าย	๑๓๗
บทที่ ๒๔: ปัจฉิมบท... บทเพลงแห่งสันติ.....	๑๔๓

ภาคที่ ๑: ปฐมบทแห่งการพลัด

พราก

บทที่ ๑: วิชาต้องห้าม

ณ มหานครอันรุ่งเรืองนามว่า "กรุงรัตน" ซึ่งอุดม
สมบูรณ์และสงบสุขภายใต้ร่มพระบารมีของ "ท้าวสุทศน์"
กษัตริย์ผู้ทรงยึดมั่นในขนบแห่งราชประเพณีและอำนาจ
ทางการทหารเหนือสิ่งอื่นใด พระองค์มีราชบุตรสอง
พระองค์ผู้เป็นความหวังแห่งราชบัลลังก์ คือ พระอภัยมณี
พระเชษฐาผู้มีรูปโฉมงามสง่าราวกับเทพบุตรจำแลง มี
ดวงตาที่ทอประกายแห่งความฝันและมีหัวใจที่ผูกพันกับ
สรรพเสียงแห่งสากลโลก และศรีสุวรรณ พระอนุชาผู้มี
โครงร่างแข็งแกร่งกำยำ มีแววตาที่มุ่งมั่นและถือสัตย์ในวิถี
แห่งนักรบ

แม้จะถือกำเนิดจากอุทรเดียวกัน แต่ดวงใจของ
สองราชันย์นั้นแตกต่างกันราวฟ้ากับดิน พระอภัยมณีเชื่อ

ว่าสันติภาพที่แท้จริงเกิดจากความเข้าใจซึ่งกันและกัน และศิลปะคือสะพานที่เชื่อมใจผู้คนได้ดีที่สุด ในขณะที่ศรีสุพรรณเชื่อว่าเสถียรภาพของบ้านเมืองนั้นต้องค้ำจุนด้วยความแข็งแกร่งและอำนาจทางการเมืองการทหารที่ไม่มีผู้ใดกล้ากรายได้

เมื่อทั้งสองเจริญวัยควรแก่การศึกษา ท้าวสุทัศน์ผู้เป็นบิดาได้เรียกทั้งสองเข้าเฝ้า พระองค์ตรัสด้วยสุรเสียงอันทรงอำนาจ "บัดนี้ถึงเวลาแล้วที่เจ้าทั้งสองจะต้องออกไปแสวงหาสุดยอดวิชาเพื่อกลับมาปกครองบ้านเมือง จงเลือกเรียนศาสตร์ที่จะเสริมสร้างอำนาจให้แก่รัตน ไม่ว่าจะเป็นตำราพิชัยสงครามหรือศาสตร์แห่งการปกครอง แล้วนำความรู้เหล่านั้นกลับมาสู่บัลลังก์ของข้า"

สองราชบุตรรับพระบัญชาแล้วออกเดินทางไปตามทางของตนเอง เวลาผ่านไปนานหลายปีจนทั้งสองเติบโตใหญ่เป็นหนุ่มฉกรรจ์เต็มตัว และได้เดินทางกลับคืนสู่กรุงรัตนอีกครั้ง ท้าวสุทัศน์จัดให้มีการประชุมขุนนาง

พร้อมหน้าในท้องพระโรง เพื่อให้โอรสทั้งสองได้แสดงวิชา
ความรู้ที่ได้ร่ำเรียนมา

ศรีสุวรรณก๊าวออกมาเป็นคนแรก พระองค์โค้ง
คำนับอย่างองอาจแล้วหยิบ "กระบอง" ขนาดใหญ่ขึ้นมา
ควงอย่างคล่องแคล่วว่องไว ทุกท่วงท่าแสดงออกถึง
พลังกำลังและความเชี่ยวชาญ เสียงกระบองที่แหวก
อากาศนั้นน่าเกรงขามจนเหล่าขุนนางต่างพากันชื่นชม
"ข้าพเจ้าได้สำเร็จวิชาเพลงกระบอง สามารถต่อกรกับศัตรู
ได้ร้อยพันพะย่ะค่ะ!"

ท้าวสุทศน์พยักพระพักตร์อย่างพึงพอใจ แม้จะ
ไม่ใช่ศาสตร์การปกครองที่หวังไว้ แต่ความแข็งแกร่งเช่นนี้
ย่อมเป็นประโยชน์ในการศึกสงคราม จากนั้นทุกสายตาก็
จับจ้องไปยังพระอภัยมณี ผู้เป็นความหวังสูงสุด

พระอภัยมณีก๊าวออกมาอย่างนุ่มนวล ในมือของ
พระองค์ไม่ได้ถือศาสตราวุธใดๆ หากแต่เป็นเพียง "ปี่"

ขลุ่ยไม้เลาหนึ่งเท่านั้น พระองค์จรดปีนั้นไว้ที่ริมฝีปาก
แล้วเริ่มบรรเลงบทเพลงอันไพเราะจับใจ ท่วงทำนองที่
ออกมานั้นงดงามราวกับเสียงจากสวรรค์ มันทำให้ทั้งห้อง
พระโรงตกอยู่ในภวังค์แห่งความสงบสุข แม้แต่สายลมก็ดู
เหมือนจะหยุดพัดเพื่อฟังเสียงปีนั้น

เมื่อเพลงจบลง พระอภัยมณีจึงทูลด้วยเสียงที่
นุ่มนวล "ข้าพเจ้าได้สำเร็จวิชาเพลงปี สามารถใช้
เสียงดนตรีเพื่อกล่อมเกลาคิดใจที่แข็งกระด้างให้โอนอ่อน
ยุติสงครามได้โดยไม่ต้องหลังเลียด และสร้างสันติสุข
ให้แก่แผ่นดินได้พะยะค่ะ"

สิ้นคำทูลนั้น ความเจียบอันเยียบเย็นก็เข้าปก
คลุมห้องพระโรง ความพึงพอใจบนพระพักตร์ของท้าว
สุทัศน์แปรเปลี่ยนเป็นความตระหนก ก่อนจะปะทุขึ้นเป็น
ความพิโรธอันรุนแรง

"วิชาของพวกวณิก! ศาสตร์ของพวกเต็นกินรำ
กิน!" พระสุรเสียงดังกึกก้อง "นี่คือสิ่งที่เจ้านำกลับมาสู่
บัลลังก์!? เจ้าจะเอาเสียงปี่ไปต่อรองกับทัพข้าศึกหรือ? หรือ
จะเอากระบองไปบริหารท้องพระคลัง? ข้าส่งพวกเจ้าไป
เรียนวิชาแห่งกษัตริย์ แต่กลับได้นักดนตรีกับทหารเลว
กลับมา! นี่คือการหยามเกียรติข้าและดูแคลนราชวงศ์
รัตนาลายที่สุด!"

ความโกรธาของพระองค์รุนแรงถึงขั้นที่ทรงมีพระ
ราชโองการอันเฉียบขาด "ในเมื่อพวกเจ้าไม่เห็นคุณค่าของ
วิถีแห่งกษัตริย์ ก็จงอย่าอยู่ในแผ่นดินของข้าอีกต่อไป! นับ
แต่นี้ พวกเจ้าไม่ใช่ลูกของข้าอีกต่อไป!"

พระราชโองการนั้นเป็นดังสายฟ้าที่ฟาดลงกลาง
ใจของสองราชบุตร แม้จะพยายามวิงวอนเพียงใดก็ไร้ผล
ทั้งสองถูกถอดพระยศและริบเครื่องราชกกุธภัณฑ์ทั้งหมด
เหลือเพียงเสื้อผ้าที่สวมใส่ติดกาย แล้วถูกทหารนำตัว
ออกไปจากพระราชวัง

ประตูเมืองบานใหญ่ได้ปิดลงต่อหน้าพระพักตร์
ของทั้งสอง เสียงดังกึกก้องของมันไม่เพียงแต่ปิดกั้น
หนทางกลับคืนสู่บ้านเกิด แต่ยังปิดฉากชีวิตอันสูงส่งของ
พวกเขาอย่างสมบูรณ์ บัดนี้... เบื้องหน้าของสองอดีต
เจ้าชาย คือโลกกว้างอันไร้จุดหมาย และสถานะใหม่ที่
พวกเขาต้องยอมรับ... คือ "คนพเนจร"